

Полет

Часопис ОШ „Вук Караџић“

у Блажеву

број 55 новембар, 2026. године

ПОЗДРАВНА РЕЧ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ

Драги ученици, поштовани родитељи, колеге и пријатељи школе,

Иза нас су 132 године постојања. То је дуга прича о знању, одрастању, труду и заједништву. Ми смо мала сеоска школа, али нам величина не смета да будемо школа великог срца, у којој се свако дете познаје, сваком успеху радује, а сваки корак напред има посебну вредност. Сада већ могу слободно да кажем да нам то постаје и лични печат.

Иако нас је мало, трудимо се да нашим ученицима пружимо много – квалитетно образовање, савремено опремљен простор, подстицајно окружење и прилике да уче, истражују и развијају своје таленте.

Поносни смо на чињеницу да смо прва јавна установа у општини која је конкурисала и добила одобрење да реализује пројекат Еразмус +, највећег европског програма у области образовања финансиран из средстава Европске уније. Сада већ вредно радимо на другом пројекту под називом „Колико језика говоримо, толико вредимо“ и радује нас што се у овај програм укључују и остале школе наше општине.

Верујемо да значај једне школе није у броју ученика, већ у људима, идејама и љубави коју улажемо у сваки дан. Јер, када се многе руке сложе, и мала школа може да оствари велике снове.

С поносом чувамо традицију дугу 132 године, али храбро гледамо у будућност, спремни да учимо, стварамо и растемо заједно.

Срећан нам Дан школе!

Директор школе

Јасмина Мијајловић

УСПЕСИ КОЈИ СЕ ПАМТЕ

у школској 2025/2026. години

Свака награда је једна мала победа, сваки добар резултат - потврда уложеног труда, сведочанство о знању, раду и међусобној сарадњи.

НА ТАКМИЧЕЊУ **„ДИГИТАЛНИ СВЕТ У МОЈИМ РУКАМА – ВЕЛИКА ДИГИТАЛНА АВАНТУРА“**

сви ученици 4. разреда су као екипа наше школе заузели **13. место** на републичком нивоу такмичења.

наставнице **Тијана Арсић и Сања Качаревић**

НА ТАКМИЧЕЊУ ИЗ **АТЛЕТИКЕ**

Емина Милетић, ученица 8. разреда, освојила је **1. место** на **општинском** и **2. место** на **окружном такмичењу** у дисциплини **бацање кугле**.

Јасмина Мијајловић, ученица 6. разреда освојила је **2. место** на **општинском такмичењу** у дисциплини **бацање кугле**.

наставник **Драгана Пејић**

Алекса Мијајловић, ученик 4. разреда освојио је **3. место** на **општинском такмичењу** у дисциплини **трчање на 100 m**

наставник **Тијана Арсић**

НА ТАКМИЧЕЊУ У **ФУТСАЛУ**

ЖЕНСКА ЕКИПА СТАРИЈИХ РАЗРЕДА освојила је **3. место** на **општинском** такмичењу.

наставник **Драгана Пејић**

НА **КЊИЖЕВНОЈ ОЛИМПИЈАДИ**

Вељко Луковић, ученик 8. разреда, освојио је **3. место** на **општинском** и остварио је **пласман** на **окружно такмичење**.

наставник **Маријана Јовановић**

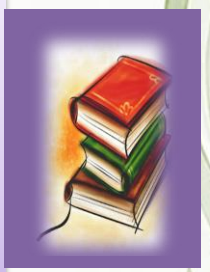

НА ТАКМИЧЕЊУ **„ШТА ЗНАШ О САОБРАЋАЈУ“**

Емина Милетић, ученица 8. разреда, освојила је **3. место** на **општинском** у **појединачној конкуренцији**.

наставник **Николина Стевановић**

На **ликовном конкурсу Средње школе у Брусу**

Алекса Мијајловић, ученик 4. разреда, освојио је **2. место,** а **Матија Мијајловић,** ученик 2. разреда, освојио је **3. место.**

наставник **Тијана Арсић**

НА ТАКМИЧЕЊУ ИЗ **МАТЕМАТИКЕ**

Милена Матић, ученица 3. разреда, освојила је **ПОХВАЛУ** на **општинском такмичењу**.

наставник **Тијана Арсић**

ОШ „ВУК КАРАЏИЋ“ – БЛАЖЕВО

„КОЛИКО ЈЕЗИКА ГОВОРИМО, ТОЛИКО ВРЕДИМО“

Еразмус+ пројекат који отвара нове могућности за ученике и наставнике

Други по реду пројекат Основне школе „Вук Караџић“ у Блажеву, под називом „Колико језика говоримо, толико вредимо“, одобрен је у оквиру програма Еразмус+. У наредном периоду очекује се његова реализација, која ће школи донети нове прилике за професионално усавршавање, размену искустава и унапређивање наставне праксе.

„Нови пројекат представља надоградњу претходног. То је још једна потврда да школа континуирано ради на унапређивању наставе, професионалном развоју запослених и отварању нових могућности за ученике и наставнике“, истакли су из школе.

Трочлани тим, који чине наставнице страних језика Ивана Максимовић, Сања Раичевић и директорка школе Јасмина Мијајловић, отпутоваће у Италију. Током мобилности имаће прилику да стекну нова знања и искуства, упознају примере добре праксе и унапреде своје компетенције у области наставе страних језика и руковођења школом.

Посебан значај пројекта огледа се у томе што ће учеснице стечена знања и иновативне методе моћи да пренесу колегама и примене у раду школе. Очекује се да ће то допринети квалитетнијој настави, развоју комуникацијских вештина ученика, већој мотивацији за учење језика и отворенијем односу према другим културама.

Кроз међународну сарадњу, размену знања и нова професионална искуства, ОШ „Вук Караџић“ наставља да гради подстицајно окружење за учење и напредовање. Одобрени пројекат представља још један корак ка савременој, квалитетној и европски оријентисаној школи.

Erasmus plus Тим ОШ „Вук Караџић" Блажево

Енглески језик – кључ за цео свет!

Да ли сте се икада запитали како је могуће да се људи из различитих земаља, који говоре потпуно различитим језицима, ипак разумеју? Одговор је често – енглески језик!

У данашње време енглески није само школски предмет који учимо због оцена и тестова. Он је језик музике коју слушамо, филмова које гледамо, игрица које играмо и друштвених мрежа које свакодневно користимо. Захваљујући њему можемо да разговарамо са вршњацима из других земаља, упознајемо нове културе и откривамо занимљиве ствари о свету.

Учење енглеског не мора увек да значи седење над књигом и памћење граматичких правила. Можемо учити и док слушамо омиљену песму, гледамо серију или играмо игрицу на енглеском. Свака нова реч коју научимо представља мали корак напред.

Наравно, понекад није лако. Необичан изговор, дугачке речи и компликована граматика могу да нам задају главобољу. Али важно је да се не плашимо грешака. Нико није научио страни језик преко ноћи! Чак и када погрешимо, научили смо нешто ново.

Да ли сте знали?

Енглески је један од најзаступљенијих језика на интернету.
Реч „Hello“ један је од најпознатијих поздрава на свету.
Реч „Bookkeeper“ је занимљива јер садржи три узастопна пара истих слова.
Енглески језик има више од милион речи, ако се рачунају и стручни и ретко коришћени изрази.

Зато, драги ученици, не учите енглески само због школе и оцена. Учите га због себе, својих снова, путовања, нових пријатељстава и могућности које вас чекају. Ко зна, можда ће баш једна реч коју данас научите сутра отворити врата неке нове авантуре!

Remember: Every new word is a new opportunity! (Запамтите: Свака нова реч је нова прилика!)

Сања Раичевић, професор енглеског језика

ЗАВИЧАЈ КОЈИ НАС ИНСПИРИШЕ

ЦВЕТ КОЈИ ПАМТИ ОНО ШТО ИСТОРИЈА НЕ СМЕ ДА ЗАБОРАВИ

Историју најчешће памтимо кроз велике битке, славне војсковође и важне датуме. Један од славних догађаја који је обележио историју српског народа је учешће Србије у Првом светском рату. Наши јунаци на челу са Степом Степановићем, Живојином Мишићем, Петром Бојевићем извојеваше победе над непријатељем у Церској бици, Дринској бици, Колубарској бици. Овенчани венцем славе, српки ратници ућоше у најтежу годину рата 1915. године, када албанске планине створише Албанску голготу. А та голгота, и то велико страдање током Првог светског рата имала је и велики цех по Србију, где мала Србија изгуби преко милион и двеста хиљада становништва. Али, васкрс Србије је дошао и после великог страдања.

Понекад се најдубље поруке прошлости крију у нечему сасвим малом. Наталијина рамонда, цвет необичне отпорности, постала је један од симбола сећања на страдање и опоравак Србије у Првом светском рату. Може ли један цвет да исприча причу о рату, страдању и поновном рађању једног народа? Одговор се крије у Наталијиној рамонди, цвету који је данас симбол Дана примирија у Првом светском рату, а који се обележева 11. новембра. Тог дана, 1918. године Немачка је потписала примирије којим су окончана ратна дејства на главном европском фронту.

Наталијина рамонда је ретка биљка љубичастих цветова која расте на подручју Балкана,између осталог и у Србији. Иако изгледа нежно и крхко, позната је по својој невероватној отпорности. Чак и када се осуши, уз довољно воде може поново да оживи. Због ове особине назива се и „цветом феникса“ .Име је добио по краљици Наталији Обреновић. Открио га је ботаничар и дворски лекар Сава Петровић у околини Ниша крајем 19. века.

Наталијина рамонда у себи чува много више од лепоте - она носи успомену на једно тешко време, на страдање и на снагу народа који је, упркос свему, успео поново да се издигне. Њена прича није само прича о биљци,већ и прича о историји Србије.

Надица Илић, професор историје

ОВЧАРСКО-КАБЛАРСКА КЛИСУРА

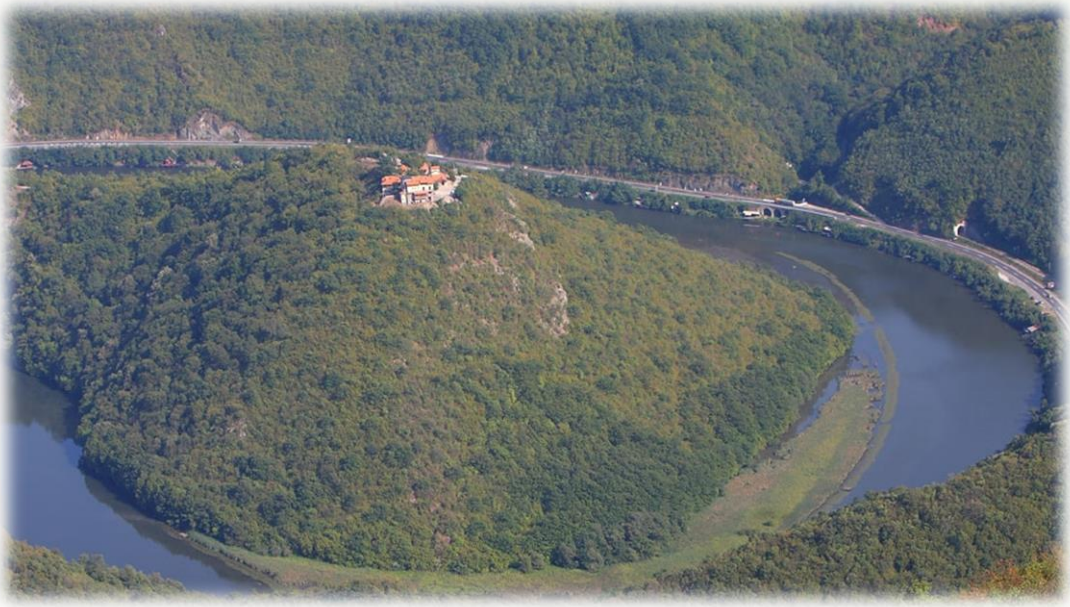

Овчарско-кабларска клисура се налази у централном делу Србије, у оквиру Западног Поморавља, а раздваја високу Шумадију на северу, од Драгачева и Старовлашко-рашке висије на југу. Спада у она подручја Србије која својим природним вредностима и споменичким лепотама привлаче пажњу већ вековима. Основно природно обележје клисуре чине упечатљиви масиви Овчара и Каблара, по којима је и добила име. Главну масу ових планинских узвишења изграђују кречњаци из периода тријаса. Мало која клисура у Србији је украшена тако израженим укљештеним меандрима или термалним изворима као ова. Главну морфолошку особеност клисуре представљају изванредно изражене окуке речног тока Мораве и доњег, најнижег дела долине, које је наш чувени научник Јован Цвијић назвао накалемљеним меандрима, односно укљештеним меандрима. Предео изузетних одлика „Овчарско-кабларска клисура“ налази се на територији града Чачка и општине Лучани. Површина предела изузетних одлика је 4910,8 ha, од чега је у државној својини 1407,61 ha (28,66%), у приватној својини 2826,29 ha (57,55%), у јавној својини 82,44 ha (1,7%) и у црквеној својини 593,47 ha (12,09%). На подручју Предела изузетних одлика „Овчарско-кабларска клисура” утврђују се режими заштите I, II и III степена.

Овчарско-кабларска клисура, позната и као **„СРПСКА СВЕТА ГОРА“**, представља јединствену природну и духовну целину у Србији. Смештена је на меандрима Западне Мораве. Манастири у Овчарско-кабларској клисури (Ваведење, Вазнесење, Преображење, Свете Тројице, Сретење - на десној обали Западне Мораве, подно планине Овчар; Никоље, Благовештење, Јовање, Илиње, Успење - на левој обали Западне Мораве, подно планине Каблар; Црква и пећина Кађеница; Црква Светог Саве – Савиње).

ОВЧАР БАЊА

У срцу Овчарско-кабларске клисуре, окружена зеленилом пространих шумских комплекса извире термоминерална вода Овчар Бање. Овај скривени бисер природе налази се на 17. километру од Чачка на путу ка Златибору, односно регији Западна Србија (М5). Смештена је у омањем морфотектонском проширењу, на ушћу Бањског потока у Западну Мораву, на надморској висини од 278 м.

Поред термоминералних извора који се користе у терапији, ова бања је јединствена у Србији јер се налази у пределу изузетних одлика, окружена реком, језерима и непрегледним зеленилом планина Овчар (985) и Каблар (885).

Постоје сведочанства да су воде Овчар бање коришћене за лечење људи од римског времена, преко средњовековног и турског периода, до стварања нове српске државе у XIX веку.

Овчар бања је 29. децембра 2011. године и званично добила статус бање, што је од великог значаја за њен даљи развој.

Посебну хидрографску особеност представљају термалне воде у Овчар Бањи температуре 35-38°C. Вода је хомеотерма, слабо сумпоровита. Лековите компоненте минералне воде су макроелементи – калцијум и натријум; и микроелементи – калијум, литијум, стронцијум, баријум, јод, бром, фосфор, флуор.

Јасмина Збиљић, професор географије

Угледно-тимски час „Скијање“

Спој језика, спорта и тимског духа

Наставнице и ученици током реализације часа

У нашој школи одржан је угледно-тимски час на тему „Скијање“, који су реализовале наставнице италијанског језика и физичког и здравственог васпитања. Овај час представља пример добре међупредметне сарадње и повезивања различитих наставних садржаја у циљу остваривања квалитетније, занимљивије и ученицима ближе наставе.

Основни циљ часа био је интегрисање језичких и спортских садржаја кроз тему скијања, као и подстицање ученика да стечена знања примењују у различитим ситуацијама. Посебан акценат стављен је на усвајање и проширивање вокабулара на италијанском језику у вези са зимским спортовима, скијашком опремом и активностима на снегу, уз истовремено развијање свести о значају физичке активности, здравих стилова живота и безбедног бављења спортом.

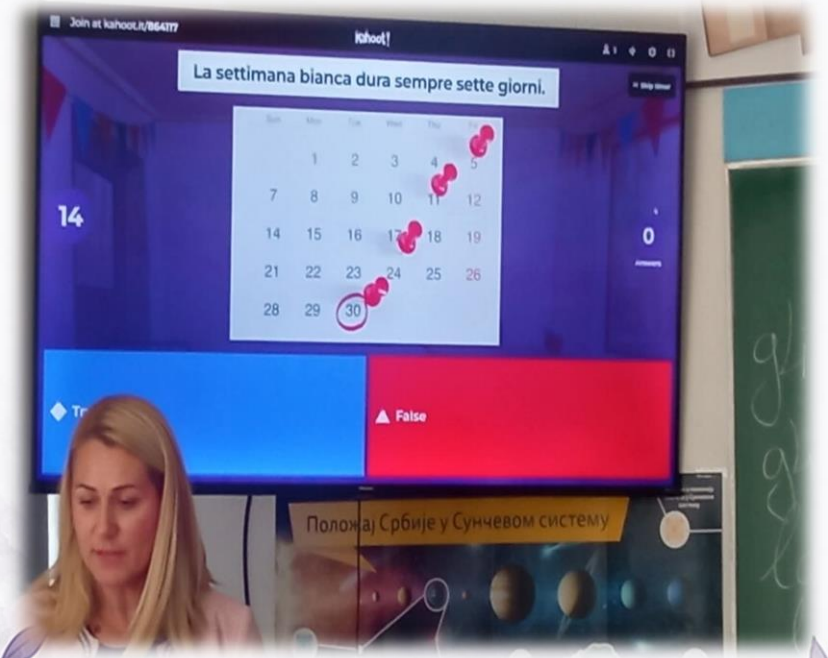

УЧЕЊЕ КРОЗ ИСКУСТВО

Када се знање и покрет споје

Током часа примењени су различити облици и методе рада, са посебним нагласком на интерактивне активности, учење кроз игру и активно учешће ученика. Кроз занимљиве задатке, практичне примере и тимски рад, ученици су имали прилику да на несвакидашњи начин повежу знања из два наставна предмета, покажу своју креативност и истраживачки дух, али и да учествују у заједничком решавању проблема. Оваквим приступом подстицани су радозналост, мотивација за учење и спремност ученика да преузму активну улогу у наставном процесу.

Посебна вредност овог часа огледа се у повезивању теоријских знања са практичним искуством, чиме се ученицима омогућава да садржаје усвајају на функционалнији и трајнији начин. Повезивањем италијанског језика и физичког васпитања ученици су увидели да учење страног језика није ограничено само на уџбеник и учионицу, већ да оно представља средство комуникације које се може применити у свакодневном животу, на путовањима и у различитим спортским и рекреативним активностима.

Поред образовних циљева, значајна пажња посвећена је и васпитној компоненти часа. Кроз заједничке активности развијани су сарадња, међусобно уважавање, толеранција, одговорност и тимски дух. Ученици су подстицани да уважавају мишљења других, размењују идеје, пружају подршку једни другима и заједнички долазе до решења. На тај начин додатно је оснаживан осећај припадности групи и стварана позитивна атмосфера за учење и рад.

Угледно-тимски час „Скијање“ показао је да међупредметно повезивање и сарадња наставника отварају простор за креативније планирање и реализацију наставе, у којој ученици постају активни учесници, а учење добија нову димензију. Овакви часови доприносе развијању међупредметних компетенција, функционалних знања и вештина неопходних за целоживотно учење.

Заједничком реализацијом овог часа наставнице су показале да се кроз сарадњу, креативност и иновативне приступе могу успешно повезати различите области образовања, а настава учинити динамичнијом, садржајнијом и подстицајнијом за ученике.

Јер, када се знање, покрет и игра споје, учење постаје искуство које се памти!

УЧИМО,САРАЂУЈЕМО И РАСТЕМО ЗАЈЕДНО

ИВАНА МАКСИМОВИЋ, НАСТАВНИЦА ИТАЛИЈАНСКОГ ЈЕЗИКА

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

КРЕАТИВНОСТ УЧЕНИКА

Тужна прича о листу

Лист је једног дана стајао на грани, као и сваког дана, пио кафу, причао и трачарио са комшијама. Одједном, лист је почео да губи своју зелену боју и постао је браон. Био је шокиран зато што га његова девојка тада више није волела. Када је то видео, почео је да се осећа нестабилно и осетио је како пада. Пао је, али ни то није све: једна девојчица по имену Милена га је згазила и ту се завршила његова тужна прича.

Милена Матић, 4. разред

СЈЕНИЦА ДЈЕВОЈКА:

Добар дан, данас причам своју тужну причу.

Тог дана упознала сам врапца: био је на грани и приближио ми се. Питао ме је како се зовем и одмах сам знала да жели да се удам за њега. Тако је и било: запросио ме је и ја сам одговорила да бих се радо удала за њега. На дан венчања пробудила сам се у 5 ујутру, ставила сам венац, обукла своју хаљину и све је било како сам желела, али сам имала осећај да нешто неће бити како треба. Дођоше кумови и сватови, а за њима и мој будући супруг врабац. Они певаху и певаху. Ја сам их упозорила да буду тиши, али они нису слушали. „Одосмо ми на венчање“, чула сам копца Аваницу. Залете се он и украде ме. Кумови, сватови и младожења, као праве кукавице, су се сакрили, а ја сам се једва избавила сасвим сама. На крају сам се развела јер је мој муж био кукавица.

Милена Матић, 4. разред

ВРАБАЦ:

Сјеницу дјевојку сам упознао једног пролећног дана на дрвету

Дивио сам јој се како пева и питао је да се прошетамо шумском стазом. Сјеница дјевојка је била у свечаној розе хаљини и мирисала је на руже. Одлучили смо да направимо свадбу и позовемо сватове: ластавицу, свраку и птицу шеврљугу. Све је било добро док се кобац није умешао и узео Сјеницу дјевојку.

Ивона Мијајловић, 4. разред

Моћ говора је огромна

Говор је најсавршенији начин на који људи могу да искажу своје мисли, осећања, размишљања, срећу, тугу љубав, радост... Иако су речи понекад кратке и једноставне, њихова моћ је огромна јер утичу на друге људе и често усмеравају и туђа осећања.

Свакодневно разговарамо са породицом, пријатељима, наставницима... Понекад је само једна реч довољна да некоме промени живот, да неко схвати да негде припада, да има подршку, да га разумемо. Искрен разговор може да исправи многе свађе, реши проблем, заобиђе сукоб или реши неспоразум. Због тога је веома важно да размишљамо о томе што ћемо изговорити, али и да будемо искрени према свом саговорнику. Ружне речи, лажи или неискреност знају да повреде друге. У народу постоји изрека: „Језик горе посече, него мач.“ Често волим да преслишам себе јесам ли „испекао, па тек онда рекао“ јер не желим да моја непромишљеност некоме поквари дан.

Речи могу да шире љубав, граде мостове, праве историју, али само ако их употребљавамо на правилан начин.

Вељко Вукојичић, 8. разред

Шта значи имати срећно детињство

Док размишљам о теми на коју радим писмени задатак, схватам да време заиста брзо пролази и да ја заиста полако ступам на позорницу одраслих. Детињство остављам у свом скривеном кутку где чувам најлепше успомене.

Са ове даљине схватам да је период детињства заиста живот који се живи животом својих жеља и тако доживљава све што се пожели. Неоптерећено бригама и правилима одраслих, дете заиста уме да створи себи живот баш онакав какав само оно замисли. Тек сада схватам да бриге и обавезе чине део свести да растемо и да оне спутавају искрену машту једног детета. Желећи да задржим макар делић детета у себи, решила сам да сваки нови задатак решавам као један ниво у видео-игрици.

Као девојчицу, срећном су ме чиниле нове играчке, лутке, можда нове патике или телефон са већим меморијским простором. Из ове перспективе све то ми делује детињасто јер увиђам да се права срећа крије у стварима које се не могу купити новцем. Ипак, своје детињство памтим као најлепши и најбезбрижнији период живота. Сећам се најслађих и најлепших породичних тренутака док се за вечером сви слатко смејемо. Сећам се свих фудбалских утакмица на импровизованим головима у нашем дворишту или санкања до касно ноћу. Памтим сваки Божић када је цела породица на окупу док уносимо бадњак. Такву срећу не могу заменити ни најскупљом стварју на свету.

Недавно сам изгубила особу коју сам неизмерно волела. Део мог одрастања и срећног детињства срушио се, а туга и сузе су ме натерали да зрелије размишљам о свему што ме окружује. Иако се надам да ће уз свакодневне обавезе и туга полако бледети, схватам да ме је управо овај губитак одвукао у свет одраслих.

Штагод ми већ сутра тај свет одраслих буде донео, срећна сам што своје детињство памтим као период када знам да сам била срећна, насмејана, када сам се осећала сигурно и вољено и када се нисам плашила да пробам баш све што пожелим За такв свет заиста треба да се свака одрасла особа избори да сваком детету створи и да му буде подршка.

Јасмина Мијајловић, 8. разред

Мој кућни љубимац

Волим животиње јер су умиљате и заиста умеју да ми улепшају сваки дан. Свака животиња има свој мали свет који дели са мном, али мој пас Леси је заиста посебан.

Леси има смеђу длаку по целом телу, а само на шапицама има белу боју, тако да делује као прави господин у својим белим рукавицама. Његове топле браон очи увек ме пријатељски гледају. Волим да са њим проводим своје слободно време, а омиљена игра нам је да се добацујемо старом крпењачом. Он уме да ми поправи баш сваки дан. Кад сам поред њега, заборавим и да сам можда била тужна. Понекад зна да буде несташан, али му не замерам јер знам да смо по томе заиста слични. Чак и када се нађутим на њега, врло брзо се помиримо. Довољно је само да се умиљава око мојих ногу и донесе ми нашу крпењачу и ја знам да је време за нашу поновљену игру. Леси највише воли када га баш ја храним. Тада стојим поред њега и причам му да је добра куца, а он весело маше репом као да разуме баш сваку моју изговорену реч. Мислим да баш свака животиња на овом свету заслужује свој дом у којем ће бити срећна и вољена, али Леси ми увек покаже да је захвалан на томе јер се труди да ме увек насмеје.

Срећна сам и захвална што имам таквог пса поред себе. Он није мој љубимац, већ мој прави мали пријатељ.

Теодора Мијајловић, 5. разред

НЕКЕ ПРИЧЕ НЕ СТАЈУ ОДЛАСКОМ

Постоје места која временом престану да буду само места на која свакодневно долазимо. Постану део нас, наше свакодневице, наших успомена и живота. Једно такво место за мене била је школа у којој сам провела дванаест година свог професионалног пута. Дванаест година није само број. То су генерације ученика, први кораци у читању и писању, дечји осмеси, радости због малих и великих успеха, бројни изазови, заједнички тренуци и успомене које се не могу измерити временом. То су учионице у којима се није учило само из књига, већ и о животу, пријатељству, стрпљењу, поверењу и међусобном поштовању. Бити учитељ значи много више од преношења знања. Значи бити подршка када је тешко, охрабрити када недостаје самопоуздања, препознати труд и обрадовати се сваком, па и најмањем напретку. Значи оставити део себе у сваком детету и надати се да ће оно једног дана понети нешто лепо из заједничких година.

А онда живот донесе промене које нисмо планирали. После дванаест година, професионални пут ме је одвео у другу школу. Није увек лако затворити врата која су годинама била део наше свакодневице. Ипак, верујем да одлазак не значи и заборав, нити да промена радног места може да избрише све оно што је годинама стварано. Са собом нисам понела учионицу, школске ходнике и свакодневну буку дечјих корака. Понела сам успомене, искуство, знања, пријатељства и све оне мале тренутке који су мојих дванаест година учинили посебним.

Данас у новој школи исписујем нове странице свог учитељског пута. Са истом љубављу према деци, истом вером у образовање и жељом да сваком ученику помогнем да открије своје могућности. Јер школа није само зграда у којој радимо. Она је место у коме остављамо трагове, али и место које оставља трагове у нама.

И зато верујем да неке приче заиста не стају одласком. Оне настављају да живе у сећањима, у људима које смо срели, у деци коју смо учили и у свему ономе што смо заједно створили.

Једна врата су се затворила, друга отворила, али љубав према учитељском позиву остала је иста.

Тијана Арсић, мастер учитељ

УЧИМО НА ДРУГАЧИЈИ НАЧИН

Питали смо ученике шта нашу школу чини посебном. Одговор је био једноставан, али много говори о нама: „Зато што учимо на другачији начин!“ Учење код нас не остаје само између корица књиге и зидова учионице. То значи да знање стичемо истражујући, путујући, посматрајући, стварајући и откривајући свет око себе. Најлепше лекције понекад научимо онда када и не приметимо да смо на часу.

На часу српског језика са учитељицом Сањом Качаревић четвртаци су најбољем другу поклонили писмо и цртеж.

Драга Милена,

Пишем ти писмо као најбољој другарици јер си искрена и знаш да чуваш тајне, а увек разумеш како се осећам. Са тобом ме повезује лепо понашање. Највише волим када заједно трачаримо на одморима. Наше пријатељство траје већ шест година. Заједно смо проживеле смешне, тужне, добре и лоше ситуације. Драго ми је што си увек била ту за мене и што сам могла да ти се поверим као што бих сестри. Желим да ти кажем да сам много срећна и поносна што те познајем. Речи нису довољне да ти захвалим на најлепшим часовима дружења и пријатељства. Игра са тобом увек је била нека нова авантура. Волела бих да наше пријатељство траје заувек. За мене наше пријатељство није добро, већ најбоље.

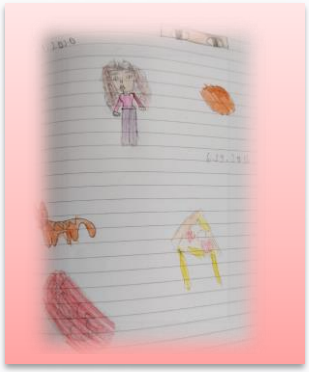

Ивона Мијајловић, 4. разред

Драга Ивона,

Ти си моја другарица јер имаш одличан смисао за хумор, шашаве идеје и увек уносиш енергију када уђеш у школу. Обожавам те јер умеш да се правиш да нешто не знаш пред другима, а заправо све знаш. Тако чуваш и моје тајне. Повезује нас смисао за хумор и љубав према глуми. Иако знамо да сакупљамо трачеве, увек поставимо границу. Сећаш се, када нас опомињу да будемо озбиљни, нико не гледа у нас иако се зацрвенимо од смеха – одличне смо глумице. Омиљени део пријатељства са тобом ми је део што могу да ти поверим баш сваку тајну. Скоро увек се свађамо и много брзо се помиримо. То је јако занимљив део дружења. Код тебе ми се свиђа што си слична мени: ниједна од нас не жели да попусти прва, а опет се добро уклапамо. Проблеме решавамо тако што у једном тренутку не можемо да се погледамо у очи и већ те секунде знамо да смо претерале, па се одмах сетимо да смо другарице и настављамо своје дружење баш тамо где је стало. Ја мислим да сам увек фер према теби. Ако и нисам, не замери, потрудићу се да то поправим. Желим ти да увек останеш баш таква каква јеси: паметна, чувар тајни и тврдоглава на најбољи могући начин. Хвала ти што никада ниси била фејк пријатељ. Волела бих да се никада не промениш.

Милена Матић, 4. разред

Модел ДНК

На часу биологије ученици 7. разреда су израдили модел ДНК од папира. Модел је рађен по принципу оригами савијања папира.

ДНК је наследни материјал који се налази у сваком живом бићу, без обзира да ли је једноћелијске или вишећелијске грађе. Наследни материјал садржи све неопходне информације за синтезу протеина који изграђују наш организам. Наслеђује се од родитеља, половина од једног и половина од другог, тако да смо ми јединствена комбинација ДНК материјала наших родитеља. Због тога личимо на своје родитеље али се и разликујемо од њих баш због те јединствене комбинације.

Ученици су вредно радили, бојили и секли а затим и савијали папир по тачном упутству да добијемо спиралну завојницу која представља наш наследни материјал. Готове моделе смо окачили у кабинету биологије.

припремила наставница биологије
Сања Стошовић

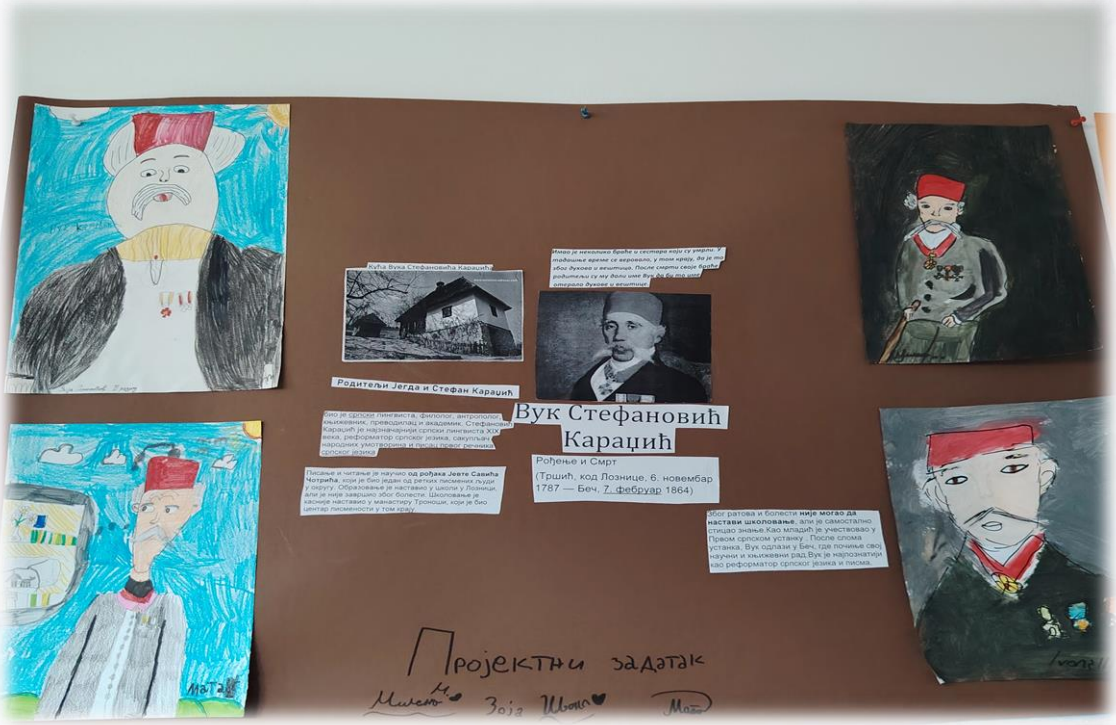

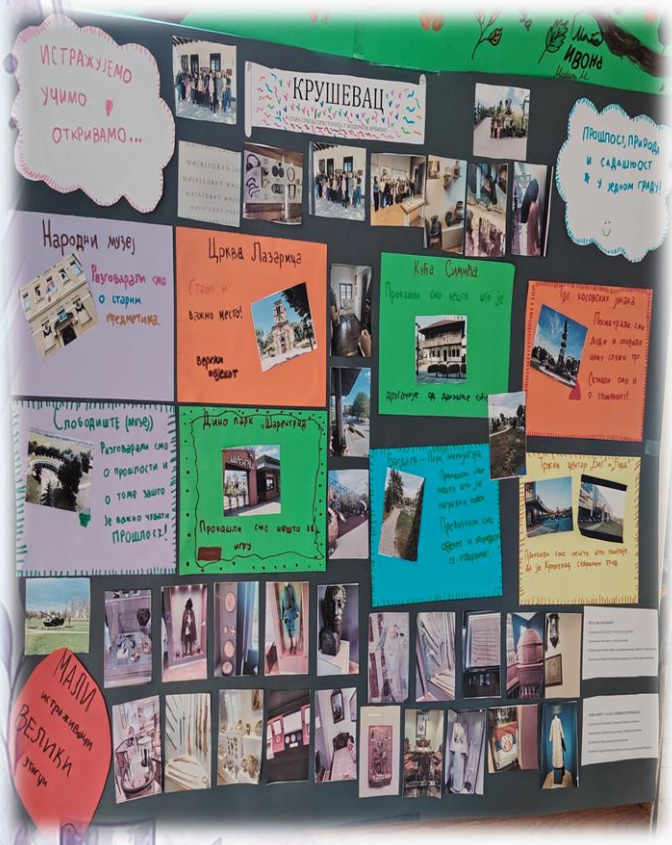

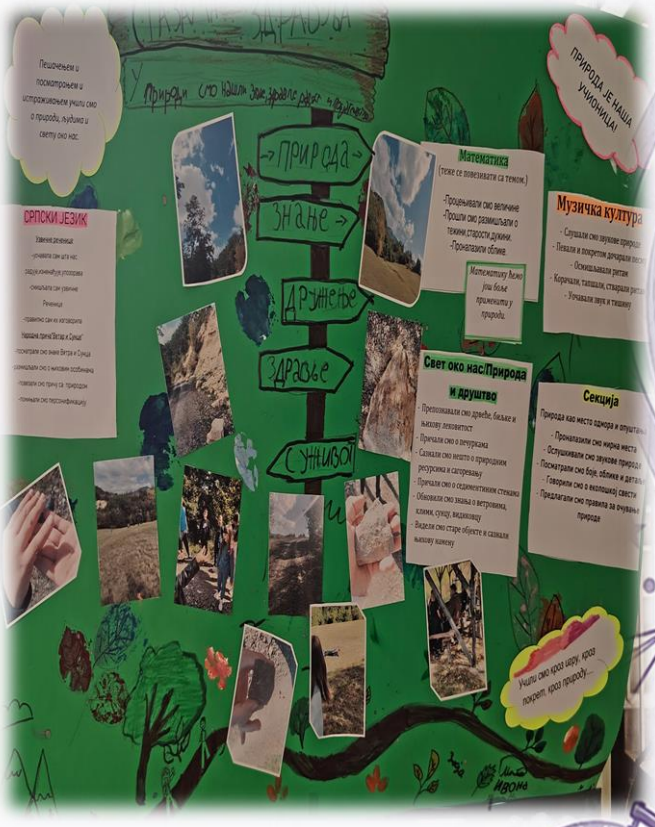

Панои који красе ходнике настали су у учионици млађих разреда са учитељицом Сањом Качаревић, као сведочанство најлепших часова дружења и учења током пројектне и тематско-амбијенталне наставе.

У језику се понекад најлакше саплетемо баш онда када мислимо да све знамо.

Језичке недоумице, скривене замке и необичне ситуације из свакодневног говора – све то постало је повод за један другачији квиз из матерњег језика. Овога пута ученици нису само одговарали на питања, већ су их сами осмишљавали, припремајући својим другарима језичке заврзламе и трикове. Кроз игру, досетљивост и знање откривали смо колико добро познајемо језик којим свакодневно говоримо.

1. Пронађи хомониме на чијој се употреби заснива хумор у следећим примерима.

а) – Дајте ми једно пиће.
- Шта Вам је, човече, па овде је банка!
- Баш зато, преко пута је две банке.

б) – Где си, части ти?
- Зашто увек ја? Части сада ти!

Еурека

Хомоними су речи истог облика, али различитог значења.

2. Сара пише поруку Мари: „Другарице, ево ме у својој викендици близу Белог потока.“ Мара јој одговара: „Занимљиво, и моја викендица је близу Белог Потока.“ Где се налази чија викендица?

а) Обе се налазе поред једног брзог планинског потока.
б) Сарина викендица је покрај села, а Марина покрај потока.
в) Сарина викендица је покрај потока, а Марина крај села.
г) Обе се налазе накрај једног села.

Еурека

Вишечлани географски називи насељених места пишу се великим почетним словом сваке речи у том називу.

3. Како је требало да гласи Зоранова порука да је поштовао правопис?

Зоран: Где си, Ненаде, нема те нигде, нејављаш се?
Ненад: НЕ се пише одвојено!
Зоран: Аха, значи, Не наде?

Еурека

Речца НЕ пише се одвојено уз глаголе, осим у 4 случаја: *нећу, нисам, немој* и *немам*.

4. На основу значења реченице одреди ко је имао двоглед.

Данас је у парку Стефан видео девојчицу са двогледом.

а) Стефан б) девојчица в) обоје

Еурека

Предлог СА никада се не употребљава уз инструментал у значења средства.

5. На ужини је Марко остао без сендвича. Покушао је да нађе „кривца“, али је видео да Милан једе свој сендвич, а Милош његов. Ко је узео Марков сендвич?

Еурека

Присвојна придевска заменица за свако лице употребљава се увек када означавамо да нешто припада вршиоцу радње.

6. Јана је почела да пише домаћи задатак, али су је прекинуле другарице. Помози јој да настави реченицу правилним одговором.

Јанина реченица: Дали су ми...

а) ... све књиге и свеске на броју?
б) ... Јеленин капут да се утоплим.

Еурека

Упитна речца ЛИ увек се пише одвојено од глагола.

РЕШЕЊА:
1. а) БАНКА (стари назив за кованицу од 10 динара и назив институције у којој се врши плаћање)
б) именица ЧАСТ у генитиву једнине и глагол ЧАСТИТИ у 2. лицу једнине императива
2. В
3. Где си, Ненаде, нема те нигде, не јављаш се?
4. Б
5. Милош
6. Б

Ученици старијих разреда са наставницом Маријаном Јовановић

Поводом обележавања Дана школе, ученици старијих разреда су, у сарадњи са наставницом ликовне културе Зорицом Живанчевић, поклонили школи заједнички пано посвећен реформатору српског језика. Кроз ликовно стваралаштво, спојили су знање, машту и поштовање према човеку који је обликовао нашу писменост.

Прича о школи која не да се

Чујте, људи, песма шта вам збори
о школици што векове памти.
Век минуо, још три деценије,
преко тога две године стигле.
Времена се многа променила,
ал у школи исти жар се чува.
Мењао се народ и господа,
мењала се књига и метода.
Пера стара заменише креде,
сада екран ново доба преде.
Ал се школа променила није,
од давнина исту битку бије:
да научи свако своје чедо,
да у сутра ђак не гледа бледо.
Мала школа, ал јој душа већа,
Ту се чује баш свачија жеља.
Мили боже, чуда великога,
каква школа усред новог доба!
Није шала овакви успеси,
Нису шала ни овакви ђаци!
Ја да ти је стати па гледати,
од милине чуду се чудити
свако ђаче сад се за час спрема:
свако спреман, шали места нема.
Кад ујутру у школу похита,
сваки нову лекцију ишчита.
Пред њима се наставник појави,
гледа дневник и припреме беле,
књиге, свеске, креде и табеле.
Тек што једну битку започиње,
већ га друга са врата сустигне.
Кад се ђаче на питање јави,
свеску држи, а поглед му бежи,
састав пише, све од речи сјаји,
ал му стил на нешто друго таји.
- Ко ти, ђаче, састав овај писа?
- Сам сам, учо, тако ми имена!
- Откуд речи што их не познајеш,
откуд мисли којих се не сећаш?
Ђак се куне, главом одговара:
- Вештачка је памет, профо, стара!
Јој, да ти је стати па гледати,
кад се профа дневника дохвати!
Једно слово за другим се ређа,
свака страна нову му наређа,
обрасци се као војска множе,
и не пита нико да л се може.
Један случај - три прилога траже,
други одмах још девет налаже.
Кад се мисли да је битка стала,
и нова је порука пристала:
Тим за ово, Тим за оно друго,
састанцима не види се краја:
план се спрема, ситна књига пише
о да л може и још нешто више?!
Ал се школа не да од давнина,
није њојзи прва мука била.
Кад се ђаци такмичењу спреме,
кад се прва награда освоји,
кад се песма на приредби чује,
кад се нова идеја ту роди,
кад се ђаче осмехне од среће,
кад му знање сва врата отвори,
кад се труд у успех претвори,
тад нестану и наше дилеме.
Није школа само књига, знање,
већ је место где се човек гради,
где се учи да се добро ради.
Ту се учи да се реч поштује,
да се туђа мука препознаје,
да се знање умножи и дели,
да се човек човеку весели.
Мала школа, велики су снови,
велика је и мисија њена:
од детета да човека створи,
радозналост у знање претвори.
Није школа колико нас има,
већ колико знања у ђацима!
Нека наша школа још сто лета траје,
Нека траје, нека се подмлађује,
нек јој ново доба снагу даје.
Што у срце ђака школа стави,
то кроз живот човеку борави.

Маријана Јовановић,
професор српског језика и књижевности

ПОЛЕТ, лист ученика и наставника ОШ „Вук Караџић“ у Блажеву

ИЗДАВАЧ: ОШ „Вук Караџић“ Блажево

ЗА ИЗДАВАЧА: Јасмина Мијајловић, директор школе

УРЕДНИК: Маријана Јовановић, професор српског језика и књижевности

ШТАМПА: Немања Милисављевић nemiska@gmail.com

ТИРАЖ: 15 комада

ГОДИНА ИЗДАЊА: 2026.

Поводом обележавања 132 године рада школе.

Поносни на традицију, чувамо светло знања.